

Κι ἀνάθεμα καὶ τὰ μακρὰ, ὅθεν *κι πάει λαλία,
τ' ὁμιάτῃ μ' ἐσκοτείνεψαν ἀσ' σὴν ἀροθυμίαν
Χαλδ.

ἀραθυμάρεις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀροθυμάρεις Κύπρ. ρο-
θυμάρεις Κύπρ. Θηλ. ἀροθυμάρισσα καὶ ἀροθυμαροῦ Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὗς. ἀραθυμῖα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρεις.

Δειλός: Τοῦτον τὸ παλ-ληκάρην ἔν' ἀροθυμάρεις. Κωπέλ-λα
ἀροθυμαροῦ. Ἀροθυμάρικον μωρόν. Τὸ βονικόν σου ἔν'
πολ-λά ἀροθυμάρικον, γιατί οὔλον τῶν ξυπάζεται (βονικόν
= ὄνος). Συνών. φοβιτισιάρεις.

ἀράθυμος ἐπίθ. ράθυμος Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ.)
Καππ. (Συνασσ.) Κύθηρ. Κύπρ. Μῆλ. Πελοπν. (Καλάμ.)
ἀράθυμος κοιν. ἀράθυμους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀράθ'μος
Πάρ. (Λεῦκ.) Σκυρ. ἀράθ'μους Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.)
Ἰμβρ. Κυδων. Μακεδ. Σάμ. Στερελλ. κ.ά. ἀράθυμο
Τσακων. ἀρόθυμος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ράθυμος. Περὶ τοῦ τύπ. ἀρό-
θυμος ἰδ. ἀραθυμῶ.

1) Ράθυμος, ἀμελής, νωθρός Ἰμβρ. Κρήτ. Πελοπν.
(Δημητσάν. Κορινθ.) Σύμ. Τῆλ. κ.ά.: *Εἶνι ἀράθ'μους 'ς τοῖς*
δ'λεῖες τ', γι' αὐτὸ δὲ βρουκόφτ' Ἰμβρ. || Παροιμ. Ἀράθυμος
καλόγερος ἄδεια τὰ σακκούλλια του (ὁ ἀργός δυσκόλως
πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν) Δημητσάν. κ.ά. Συνών.
ὁκρός. β) Βραδύς, ἐπὶ βαδίσματος ΔΣολωμ. 268: Ποίημ.

Καὶ τὴν δὲ τ' ἀράθυμο πάτημ' ἀργοπορῶντας
κατὰ τὸ κάστρο τὸ μικρὸ πάλι κοιτᾷ καὶ σφίγγει,
σφίγγει στενὰ τῇ σπάθῃ του 'ς τὸ λαβωμένο στῆθος.

2) Εὐερέθιστος, ὀξύθυμος, ὀργίλος κοιν. καὶ Καππ.
(Συνασσ.): *Εἶν' ἄνθρωπος ἀράθυμος, φοβᾷται νὰ τοῦ μιλήσῃ*
κάνεις. Ἀράθυμη γυναῖκα. Ἀράθυμο παιδί κοιν. Ἐν' ράθυ-
μος καὶ 'εν μπορεῖς νὰ τοῦ συντύῃς Κύπρ. || Ἀσμ.

Μόδωκαν γέρον ἄντρα κ' εἶν' καὶ ράθυμος,
τὸ βράδν μὲ μαλώνει γιὰ τὰ στρώματα
καὶ τὸ ταχὺ μὲ στέλνει γιὰ κρυὸ νερό

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. τὴν ἐν γλώσσῃ Ἡσυχίου
«ράθυμος» προσθήκην «ἄλλοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου θυμοῦ
κέρχονται τῇ λέξει». Συνών. ἀναφτερός 2. β) Ὁ
πλήρης ζωηρότητος καὶ σφρίγγους, ζωηρός, θυμοειδής
ΔΣολωμ. 241: Ποίημ.

Καὶ μὲ χαρούμενη προῆ τὸ στῆθος τὸ χορτᾶτο,
τ' ἀράθυμο, τὸ δυνατὸ κι ὅλο ψυχὲς γιομάτο,
βαρῶντας γύρου ὁλόγυρα, ὁλόγυρα καὶ πέρα,
τὸν ὁμορφο τρικύμιζε καὶ ξάστερον ἀέρα.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀράθυμος καὶ ὡς ἐπών. ΔΜαρκοπ.
Ἑλλην. Ὀνοματολ. 167. 3) Ὁ θέλων νὰ ἐκτελοῦνται αἱ
ἐπιθυμίαι του ἀμέσως, ἀνυπόμονος Μῆλ. Συνών. ἀβά-
σταχτος 1 γ, ἀνυπομόνητος, ἀνυπόμονος.

ἀραθυμῶ, ραθυμῶ Ἰκαρ. Κύπρ. Μακεδ. (Θεσσα-
λον.) Μῆλ. Πόντ. Ρόδ. κ.ά. ραθυμάω Ἡπ. Λευκ. Μύκ. κ.ά.
ραθ'μῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. Σάμ. κ.ά. ραθ'μάου
Θεσσ. κ.ά. ροθυμῶ Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ.)
Σύμ. ἀραθυμῶ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ματζούκ.
κ.ά.) ἀραθυμάω Ἀθῆν. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.) Ἡπ. Μέγαρ.
Νάξ. κ.ά. ἀραθ'μῶ Θεσσ. Θράκ. (Σουφλ.) Κυδων. Λέσβ.
Μακεδ. (Καστορ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Σάμ. κ.ά.
ἀραθυμάου Εὐβ. (Κύμ.) ἀραθ'μάου Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ.
(Αἰν.) κ.ά. ἀραθυμοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρεθυμῶ Σῦρ. ἀρο-
θυμῶ Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
ἐροθυμῶ Πόντ. ὁροθυμῶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἀμισ.)
ἀραθυμίζω Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ραθυμῶ = μένω ἀργός, ἀμελῶ. Ἐν τῷ
τύπ. ἀροθυμῶ εἰσεχώρησε τὸ ο ὡς φων. συνδετικόν,
διότι ἡ λ. ἐνομίσθη ὡς σύνθ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,245.
Τὸ ε τοῦ ἐροθυμῶ ἐκ τοῦ ἀορ. ἐροθύμεσα. Περὶ τοῦ
ἀραθυμίζω ἀναλογικῶς γεννηθέντος διὰ τὸν κοινὸν
ἀορ. τῶν εἰς -ῶ καὶ -ίζω ρ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

1) Καθίσταμαι ἄγονος, ἄφορος Σάμ.: *Ἡ γῆς ἀραθύμ'σι.*

2) Λιποψυχῶ, λιποθυμῶ Ἀθῆν. Βιθυν. Θήρ. Μέγαρ.
Μῆλ. Νάξ. Σέριφ. Σίφν. κ.ά.: *Τὸν εἶδα, λυπήθηκα τοῖς ἀρα-*
θύμηκα Μέγαρ. Τοῦ σταμνίζει μὲ 'ς τὸ ψυχικὸ τοῦ ἀραθύ-
μησε αὐτόθ. Νὰ ραθυμᾷ ἢ καμένη καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἄδρα!
(ἐπὶ γυναικὸς μάχλου) Σέριφ. *Ἐκαμε ποῦ ἀραθύμησε κ' ἔπασε*
κάτω (ἐκ παραμυθ.) Ἀθῆν. Δὲ μὸβαλε ἕνα σκοινιέλλι ζουμὶ
ποῦ 'μανε ἀραθυμισμένος (ἐξηντλημένος, λιποθυμισμένος
ἀπὸ τὴν πείναν) Νάξ. 3) Φοβοῦμαι, ταράττομαι, Ἰκαρ.
Κύπρ. Τῆν. κ.ά.: *Ἀραθυμῶ τῇ νύχτα νὰ πααίνω 'ς τὸ χωριὸ*
Ἰκαρ. Ἀροθυμῶ νὰ πάω, γιατί ἔδει σκοτεινὰ Κύπρ. Ἐν πάω,
γιατ' ἀροθυμῶ αὐτόθ. || Παροιμ. Τὰ κούκ-κον κούκ-κον
ροθυμοῦν τῶν τὰ μνημούρκ' ἀν-νοῖουν (φοβοῦνται τοὺς κρω-
γμοὺς τῆς γλαυκὸς καὶ τὰ μνημεῖα ἀνοίγουν. Ἐπὶ γυναικῶν
αἱ ὁποῖαι ὑποκρίνονται ὅτι εἶναι τίμιαι) Κύπρ. || Ἀσμ.

Ξύπνα, ξύπνα, μικρὸν παιδίν, τῶν μὲν ἀροθυμῆσης

Κύπρ. Συνών. ἀνακατασιάζω 3, δειλιάζω, σκιάζομαι
(ἰδ. σκιάζω), φοβᾶμαι. 4) Στενοχωροῦμαι Κρήτ. Σύμ.
Χίος κ.ά.: *Ἐροθύμησα νὰ κάωμαι καῖστός (κάωμαι=κάθωμαι*
καῖστός = καθιστός) Σύμ. Ἐροθύμησα καὶ θέλω νὰ πορπα-
τήξω αὐτόθ. Συνών. στενοχωρεῖμαι (ἰδ. στενο-
χωρῶ). 5) Ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.
Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Κύπρ.
Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ.
Σῦρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Περὶδ. Βυζ.: *Μὴν ἀραθυμᾷς τόσο*
εὐκόλα Σῦρ. Ἀραθυμῶ ἀπάνω του, γιατί εἶν' ἡ αἰτία καὶ
τρανῶ ὅσα τρανῶ Χίος Ἀροθυμεῖς κάθε λ-λίον τῶν τδιτρι-
νίζεις Κύπρ. Μὴ μοῦ λές τέτοια λόγια, γιατί ἀραθ'μῶ Ζαγορ.
Στάς' νὰ κ'βιντιάσοιμ', τί ἀραθ'μῆς κι κάψ' πέρα; Στρόπον.
|| Ἀσμ.

Ὁ Συμεὼν 'ς τὴν ἔρημο | σαράντα χρόνους ἔζησε,
μὴδ' ἐραθύμησε | μὴδ' ἐβλαστήμησε

(ἐξ ἐπφδ.) Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βίον Ἐπιφαν. 1,51,20
(ἐκδ. Dindorf) «ἅπαντες ἐραθύμησαν ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι
καὶ ἀκούειν τῶν σκληρῶν λόγων τοῦ Ἰωάννου». 6) Αἰσθά-
νομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδω τι, ὅλον τόπον γνω-
στὸν ἢ οἰκείον πρόσωπον ἀποδημοῦν ἢ νὰ φάγω τι, τὸ
ὅποιον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστερήθη Εὐβ. (Κάρυστ.) Θεσσ.
(Ζαγορ. κ.ά.) Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σουφλ.) Ἰων.
(Κρήν.) Λευκ. Μακεδ. (Βελβ. Βογατσ. Θεσσαλον. Καστορ.
Καταφύγ. Μελέν. Πάγγ. Χαλκιδ.) Νάξ. Πάρ. Πελοπν.
(Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ.
Οἶν. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Σάμ. Σίφν. Σῦρ.
Χίος (Καρδάμ.) κ.ά.: *Ἀραθύμ'σα τ' μάννα μ' Πάγγ.*
κ.ά. Ἀραθύμ'σα τοῦ σπῖτι μ' Σουφλ. Ἀραθύμ'σα ν πα-
τρίδα μ' (ν = τὴν) Βελβ. κ.ά. Ἀραθ'μάει τὰ πιδιά τ'
σάν δὲν τὰ γλέπ' Βογατσ. Κιρὸν ἔχον νὰ τοὺν ἰδῶ, τοὺν
ἀραθύμ'σα Θεσσ. Ἀραθύμ'σα τοῦ χουριό μ' Σάμ. Ἐροθύ-
μεσα τὸ παιδί μ' - τὸν κύρι μ' - τὴ μάννα μ' - τὸ χωριό μ'
Χαλδ. Ἀραθύμησα σταφύλι - ψάγια κττ. Θήρ. Σῦρ. κ.ά.
Ἀραθύμησα νὰ φάγω λαγὸ Θεσσαλον. Ἀραθύμησα φάβα
Λακων. Ἀραθύμψα ψημένου (κρέας ψητὸ) Βελβ. Σάν εἶδενε
τὴ γυναῖκα, ἡρρίχηκεν ἀπάνω τῇ καὶ τὴν ἐφίλησεν, λέει
εὐτή, ὅτι καὶ μέ'δες καὶ κάνεις ἐτοὰ δὰ σάν ἀραθυμισμένος!
(ὡς ἀν κατεχόμενος ὑπὸ σφοδροῦ πόθου. Ἐκ παραμυθ.)
Νάξ. || Φρ. Δὲν τοὺν ἀραθ'μῶ (ἐπὶ προσώπου ἀνεπιθυμήτου)

